

IN HET LAND VAN NOORDEN EN NIEUWKOOP

EEN DIALOOG OVER WEISSENBRUCH'S GENIE

DOOR Dr H. E. VAN GELDER

WIJ rijden, alsof onze jeugd is herleefd, per fiets door de open landen boven Woerden, de dichter en ik; speuren naar typische plekjes; worden verrast door het speelgoeddorpje van Kamerik met zijn smalle waterbaan en benepen wallekanten. Maar dan tusschen de boomen door opent zich het vergezicht over de graslanden, waar het vee vegeteert, of over graanvelden, rijp voor het oogsten. Daar bij het Woerdsche Verlaat lijkt een schuit op het land te liggen, zóó hoog rijst zij op uit de vaart, die hooger dan het bouwland ligt; zoo naderen wij waterland. Een strakgespannen kanaal raakt aan de Kromme Mijdrecht en daarachter zijn het de boomen niet meer, die den hemel dragen en het licht gebroken dóórlaten door hun bladerdak, maar de hemel staat vrij en open boven wilgen en hakhout en wuivend rietgewas. Een wonderhemel, waarin het blauw dieper glanst achter de breed ervóór drijvende wolkenstoeten, helder wit blinkend in het zonnelicht.

„Schilderland”, zeg ik, als wij Noorden binnenkomen en, tusschen de kleine hofsteden door, de wijde plas telkens zilverig in 't zicht komt. Daar liggen de huisjes over de vaart; wat kleurigheid ervóór van boersche bloemen, maar er achter kreupelhout met slechts

Tusschen Noorden en Nieuwkoop

hier en daar een hooger opgaande bladerkruin; smalle bruggetjes nooden tot overgaan, een halfgeladen praam of een roeiboort ligt gemeerd aan den wallekant. „Schildersland”, zeg ik nog eens, maar mijn makker is geboeid door de stille rust van den morgen, hij volgt met de oogen peinzend een vogel, die opwiekt naar de hooge lucht.

Hij heeft mij toch gehoord en,